

ОГОЛОШЕННЯ РОЗШУКУ ПІДОЗРЮВАНОВОГО ЯК ПІДСТАВА ЗУПИНЕННЯ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Расчотнов С.В.,
ад'юнкт кафедри кримінального процесу
Національна академія внутрішніх справ

Досліджено норми Кримінального процесуального кодексу України, що регламентують підстави та умови оголошення розшуку підозрюваного та зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування. Висвітлено неузгодженість зазначених норм між собою та проблеми їх практичного застосування. Окреслено процесуальні питання, що потребують унормування, запропоновано зміни та доповнення до Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: розшук підозрюваного, зупинення досудового розслідування, переховування, ухилення, мета.

Расчотнов Е.В. / ОБЪЯВЛЕНИЕ РОЗЫСКА ПОДОЗРЕВАЕМОГО КАК ОСНОВАНИЕ ПРИОСТАНОВЛЕНИЯ ДОСУДЕБНОГО РАССЛЕДОВАНИЯ / Национальная академия внутренних дел, Украина

Исследованы нормы Уголовного процессуального кодекса Украины, регламентирующие основания и условия объявления розыска подозреваемого и приостановления в связи с этим досудебного расследования. Освещена несогласованность указанных норм между собой и проблемы их практического применения. Определены процессуальные вопросы, требующие нормирования, предложены изменения и дополнения к Уголовному процессуальному кодексу Украины.

Ключевые слова: розыск подозреваемого, приостановление досудебного расследования, сокрытие, уклонение, цель.

Raschotnov E.V. / PREDICATION OF SUSPECT AS A GROUND TO SUSPENDING PRETRIAL INVESTIGATION / National Academy of Internal Affairs, Ukraine

In this article the concept of the Criminal Procedural Code of Ukraine regulating the bases and conditions of detection suspect and suspension in connection with the pretrial investigation were analyzed.

During the analysis of these norms the inconsistency with each other were defined. It can predetermine problems of their practical application. In particular, according to p. 1 st. 281 of the Criminal Procedural Code of Ukraine, during the pretrial investigation the location of the suspect is unknown, in such case the investigator, the prosecutor announced about his search. The suspension of prejudicial investigation, according to p. 2 p. 1 st. 280 of the Criminal Procedural Code of Ukraine is possible only in cases where the suspect fugitives from the investigating authorities and execute judgment for evading criminal responsibility and his whereabouts are unknown. There are some disagreements of meaning in the content of these regulations. It leaves undetermined possibility of detection prejudicial investigation and suspension if the location of the suspect is unknown. And the investigator or prosecutor for obvious reasons can not definitely establish that suspect is a hiding, and the purpose of this is avoidance criminal liability.

In the practical activities of investigating crimes the search of suspect may take several years, and the inability to stop the pretrial investigation will continue until the end of all procedural deadlines of investigation and it couldn't be continued.

Taking into account this problem, the views of scientists who have studied the grounds of searching suspects in criminal proceedings, and special legal literature were analyzed. The amendments to the Code for the purpose of compliance with each other and harmonization to other legal provisions were proposed.

Key words: search of suspect, suspending pretrial investigation, concealment, deviation, purpose.

Кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Саме такої поведінки вимагають від кожної людини, яка перебуває на території нашої держави, норми ч. 1 ст. 68 Конституції України [1]. Людина, керуючись цією нормою та власною совістю, повинна мати особисту відповідальність не вчиняти жодні злочини як у нашій, так і в будь-якій іншій державі світу. Цю норму можна визнати основоположною засадою процвітання, миру й безпеки України та всього людства.

На жаль, вимоги Основного Закону України нехтуються, і в умовах сьогодення можна констатувати лише ескалацію злочинності. Вчиняючи злочини, людина безвідповідально ставиться до оточуючих і суспільства загалом. Злочинець, усвідомлюючи, що за такі протиправні вчинки настає кримінальна відповідальність, як правило, вживає всіх можливих заходів, щоб відвести від себе підозру та уникнути кримінальної відповідальності. Зазвичай особа, яка вчинила злочин, переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності. Неможливість встановити місцезнаходження злочинця та притягнути його до відповідальності призводить до небезпечних наслідків: ускладнює оперативну обстановку; перешкоджає швидкому, повному та неупередженому розслідуванню, а також відновленню порушених злочином прав та інтересів громадян (моральний і матеріальний збиток); а у низці випадків – становить загрозу безпеці учасників

процесу, стосовно яких можуть вчинитися протиправні дії. Для встановлення місцезнаходження підозрюваних слідчий, прокурор та оперативні підрозділи мають провести додаткові, інколи досить складні й трудомісткі, розшукові заходи, здійснення яких потребує значних сил, часу та матеріальних ресурсів.

З метою виконання завдань кримінального провадження слідчий чи прокурор оголошує особу злочинця в розшук і для збереження процесуальних строків зупиняє досудове розслідування відповідно до ч. 1 ст. 281, п. 2 ч. 1 ст. 280 Кримінального процесуального кодексу (далі – КПК) України [2].

Водночас норми, що регламентують підстави й умови оголошення розшуку та зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування, потребують узгодження як між собою, так і з іншими нормами закону.

Так, відповідно до ч. 1 ст. 281 КПК України, якщо під час досудового розслідування місцезнаходження підозрюваного невідоме, слідчий, прокурор оголошує його розшук. Зупинення ж досудового розслідування, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 280 КПК України, можливе лише якщо підозрюваний переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності і його місцезнаходження невідоме. У першому випадку закон не вимагає від слідчого чи прокурора встановлення причин і мети діянь підозрюваного, що унеможливають встановлення його місцезнаходження. Для оголо-

шення розшуку достатньо лише факту невідомості його місцезнаходження. Однак для зупинення досудового розслідування законодавець зобов'язує слідчого чи прокурора мати докази переховування підозрюваного від органів слідства та суду, метою якого є ухилення від кримінальної відповідальності.

Таким чином, у змісті зазначених норм наявні певні розбіжності їх смислового навантаження, що викликає логічне запитання: якщо місцезнаходження підозрюваного невідоме, але слідчий чи прокурор не мають доказів того, що підозрюваний не лише переховується, а й мета цього – ухилення від кримінальної відповідальності, чи буде це підставою для оголошення його розшуку та зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування. Згідно з нормами зазначеного Кодексу, оголошення розшуку підозрюваного лише на підставі невстановлення його місцезнаходження можливе, але зупинення досудового розслідування – ні, тому що слідчий, прокурор не довів факт переховування підозрюваного від слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності. У цьому контексті слід зауважити, що в практичній діяльності з розслідування злочинів розшук підозрюваного може тривати не один рік, а неможливість зупинити досудове розслідування після оголошення розшуку призведе в подальшому до закінчення всіх процесуальних строків розслідування і унеможливить їх продовження.

Крім цього, поняття «місцезнаходження невідоме» ширше за «переховування від слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності», оскільки місцезнаходження підозрюваного може бути невідомим з різних причин, і не лише за наявності в слідства фактів його переховування. Отже, ці положення потребують детального дослідження.

Сьогодні серед науковців і практичних працівників правоохоронних органів обговорюється питання практичної реалізації можливості оголошення розшуку особи та зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування в разі, якщо місцезнаходження особи злочинця невідоме, а можливості повідомити йому про підозру та, відповідно, обрати запобіжний захід немає. Нині в законопроекті «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо слідчих, що здійснюють досудове розслідування» від 14 березня 2014 року № 4444 визначено, що особа вважатиметься підозрюваною з моменту винесення повідомлення про підозру [3]. Тому розглянемо це нагальне питання саме в такому контексті.

За часів чинності КПК 1960 року О. В. Захарченко розглядала розшук обвинувачених у вузькому його розумінні. На її думку, це самостійний напрям діяльності слідчого, органу дізнання за дорученням слідчого, заснований на поєднанні кримінально-процесуальних та непроцесуальних, у тому числі оперативно-розшукових, заходів, здійснюваних стосовно осіб, які ухиляються від слідства [4, с. 31].

За сучасних умов А. В. Дунаєва зазначає, що розшук підозрюваного – це діяльність слідчого з установлення місцезнаходження підозрюваного, який ухиляється від органів досудового розслідування, як у взаємодії з іншими підрозділами органів внутрішніх справ, що діють за його дорученням, так і самостійно, за наявності умов, установлених законом [5, с. 45].

Із наведених визначень «розшук підозрюваного» вбачається, що якщо уповноважена службова особа не доведе факт переховування підозрюваного від слідства, оголошення його розшуку є неможливим. При цьому науковці чомусь визначають можливість оголошення розшуку підозрюваного за наявності додаткової умови – переховування від слідства, проте ця умова стосується лише зупинення досудового розслідування. Крім цього, такі визначення не відповідають ani змісту ч. 1 ст. 281, ani п. 2 ч. 1 ст. 280 КПК України, оскільки оголошення розшуку підозрюваного й

зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування повинно здійснюватися на взаємозумовлених засадах. На нашу думку, неможливість оголошення розшуку й зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування за фактом невстановлення місцезнаходження особи злочинця значно обмежує можливості правоохоронних органів, спрямовані на розкриття злочинів, і перешкоджає досягненню завдань кримінального провадження.

Слід зазначити, що після вчинення злочину лише в деяких випадках злочинець добровільно повідомляє про вчинене правоохоронним органам та співпрацює з ними. Зазвичай він не повідомляє про свої діяння, а замовчує про них, не допускаючи наведення на себе підозри. У подальшому така особа може зникнути, а про її намір переховуватися від слідства ніхто не повідомить. Але умовчання про певні факти й події, що у відповідних випадках можна тлумачити як обман, є небажанням бути притягнутим до кримінальної відповідальності за вчинене, а, отже, намаганням ухилитися від неї. Така особа має бути оголошена в розшук і притягнута до кримінальної відповідальності.

З урахуванням зазначеного та положень ч. 1 ст. 281 КПК України, вважаємо, що розшук підозрюваного – це діяльність слідчого, прокурора, оперативних підрозділів та компетентних осіб правоохоронних органів, спрямована на встановлення місцезнаходження підозрюваного з метою притягнення до кримінальної відповідальності, якщо є підстави вважати, що підозрюваний переховується від органів досудового розслідування та/або його місцезнаходження невідоме.

На думку А. С. Шагіняна, факт переховування підозрюваного має бути підтверджено довідками з місця мешкання та роботи або навчання про тривалу відсутність, показаннями свідків тощо. Такою, що переховується від слідства, слід вважати особу, яка умисно вчиняє діяння, спрямовані на приховування свого місцезнаходження з метою ухилитися від кримінальної відповідальності [6, с. 89].

Поділяючи точку зору А. С. Шагіняна, Е. Ф. Закірова вважає, що для оголошення розшуку підозрюваних необхідно встановити, що ці особи усвідомлюють факт їх розшуку, тобто розуміють, що їх розшукують за вчинення злочину, а вони з метою уникнення відповідальності вживають заходів, щоб їх місцезнаходження не було встановлено. Якщо ж особа вважає, що її причетність до злочину не буде доведена та/або у зв'язку з бродяжництвом змінює місце мешкання, то стверджувати, що ця особа переховується від слідства, не обґрунтовано [7, с. 77].

На думку О. В. Захарченко, лише впевнившись у тому, що підозрюваний зник, тобто вчинив умисні дії, спрямовані на ухилення від слідства, слідчий може винести постанову про оголошення підозрюваного в розшук [4, с. 69–70].

Ми погоджуємося з думками зазначених науковців, що отримання відповідних доказів про переховування підозрюваного є підставою для оголошення його в розшук. Але, що робити, якщо особу злочинця встановлено, а законними засобами з'ясувати його місцезнаходження не вдається, інформація щодо його наміру ухилитися від судні, на жаль, автори не пояснюють. Водночас злочин може вчинити громадянин України, який постійно мешкає в іншій державі. Вчинивши протиправні дії, наприклад, перебуваючи у відрядженні в Україні, повернувся назад до країни свого постійного місця проживання. Отже, як у такому випадку тлумачити повернення цієї особи в країну мешкання: як переховування від слідства та суду України чи ні. Це питання сьогодні не є врегульованим. Крім цього, надмірно ускладненою є процедура повідомлення цій особі про підозру. Майже унеможливлена процедура притягнення до відповідальності в Україні, адже для явки до слідчих органів України така особа або самостійно повинна прибути, при цьому не маючи жод-

ного процесуального статусу, або ж цю особу необхідно викликати повістю, враховуючи положення ст. 566 КПК України. Однак і викликати таку особу як підозрювану прокурор або слідчий не можуть, адже вона ще не отримала такого статусу. Викликати ж її як свідка означає, що притягнути до кримінальної відповідальності, згідно з ч. 2 зазначеної статті, її не можна. Таким чином, це процесуальний «глухий кут» щодо притягнення особи до кримінальної відповідальності. Виклик такої особи, якщо вона вчинила особливо тяжкий (-кі) злочин (-ни), це те саме, як наприклад, замість проведення з тактичних міркувань обшуку житла підозрюваного, просити дозвіл на проведення його огляду.

Інформація про переховування особи, яка вчинила злочин, може бути також відсутньою, якщо вона тривалий час не підтримує зв'язки з рідними та знайомими, допит яких не надасть інформації щодо місцеперебування підозрюваного. Це може бути у випадках, наприклад, учинення вбивства на замовлення кілером, який постійно мешкає в іншій області або й в іншій державі. До розшуку цієї особи без офіційного його оголошення не будуть задіяні достатні сили та засоби, що є в арсеналі правоохоронних органів, і вона ніколи не буде знайдена.

Розглядаючи питання щодо зупинення досудового розслідування, слід зазначити, що законодавець, вказуючи у п. 2 ч. 1 ст. 280 КПК України на таку мету переховування підозрюваного від органів слідства та суду, як ухилення від кримінальної відповідальності, по суті, на наш погляд, передбачає, що підозрюваний може переховуватись і з інших причин, але саме мета ухилення від кримінальної відповідальності є виключною підставою для прийняття рішення про зупинення досудового розслідування. Як зазначає С. О. Наливайко, підставою для зупинення досудового розслідування у зв'язку з переховуванням підозрюваного від слідства є збирання слідчим доказів, що підтверджують умисне ухилення підозрюваного від органів досудового розслідування і, відповідно, уникнення кримінальної відповідальності [8, с. 8]. Аналізуючи зазначене, вважаємо, що загалом факт переховування підозрюваного від слідства та суду саме з цією метою складно довести, якщо немає прямих доказів (зокрема, запису його переговорів, прямих показань осіб). Наприклад, якщо в разі затримання підозрюваного, він повідомить мету переховування, що не пов'язана з ухиленням від кримінальної відповідальності (завершення особистих справ або розшук особи, яка, на його думку, може підтвердити його алібі тощо), а слідчий чи прокурор не зможуть це твердження спростувати, то, фактично, оголошення розшуку цієї особи, а в подальшому – і зупинення досудового розслідування, у такому випадку є неправомірним.

Водночас кримінальне провадження може бути розпочате через значний проміжок часу після вчинення злочину. Особу злочинця може бути встановлено, але його місцезнаходження може залишатися невідомим. З моменту вчинення злочину така особа могла навіть законно змінити стать, анкетні дані тощо. Довести, що такі дії здійснено з метою ухилення від кримінальної відповідальності без пояснення особисто підозрюваним, може бути складно, а на момент, коли слід ухвалювати рішення щодо оголошення цієї особи в розшук, таких даних може й не бути.

У літературі зазначено, що, коли підозрюваний відомий, але невідоме його місцезнаходження та він не має мети переховуватися від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності, перебіг стро-

ків давності притягнення до кримінальної відповідальності не зупиняється і після їх закінчення кримінальне провадження має бути закрито [9, с. 289]. Враховуючи це, за часів чинності КПК України 1960 року, Г. В. Юркова пропонувала зупинити досудове розслідування в разі, якщо місцезнаходження підозрюваного, обвинуваченого не встановлено з інших причин, не пов'язаних з ухиленням від слідства [10, с. 90]. Аналогічної думки сьогодні дотримуються і К. Г. Марченко [11, с. 111–117]. Однак виникає запитання: де гарантії того, що під іншими причинами невідомості місцезнаходження підозрюваного насправді не приховуються його діяння щодо переховування від органів слідства та суду? Яким чином слідчий чи прокурор можуть чітко та об'єктивно визначити, чи є наміри в підозрюваного переховуватися від слідства й суду, якщо відсутня інформація, яка б підтверджувала чи спростувала такий факт? Відповіді на ці запитання автори, на жаль, не дають. У такому випадку слідчий не може знати думки підозрюваного. Отримуючи показання, слідчий чи прокурор у деяких випадках не можуть бути впевненими, що вони відповідають дійсності, адже підозрюваний може маскувати свої реальні наміри та поширювати про себе неправдиву інформацію, яку допитувані особи сприймають як достовірну. Неможливість прийняття в такому випадку рішення щодо оголошення розшуку особи злочинця створює колапс у розслідуванні провадження.

Зауважимо, що жодна норма Кримінальних процесуальних кодексів країн СНД, які визначають підстави оголошення розшуку підозрюваного та зупинення у зв'язку з цим досудового розслідування, не має посилення на встановлення мети переховування підозрюваного. Не мав такої норми і КПК України 1960 року.

Насправді, докази переховування підозрюваного від органів слідства – це певні відомості, що є в наявності у слідчого чи прокурора, але відсутність цих доказів у слідства не означає, що підозрюваний не переховується в дійсності.

З урахуванням зазначеного вважаємо, що мета переховування підозрюваного від органів слідства та суду не повинна бути єдиною й головною підставою для зупинення досудового розслідування. Для слідчого не повинно мати значення те, з якою метою підозрюваний переховується від слідства. Адаже встановлена слідчим мета переховування може бути насправді хибною і не відповідати дійсності. Крім цього, у таких випадках строки досудового розслідування продовжують спливати.

Під час проведення анкетування слідчих органів внутрішніх справ на запитання, чи необхідно для зупинення досудового розслідування, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 280 КПК України, враховувати мету – ухилення від кримінальної відповідальності, 59,7 % респондентів відповіли: «Ні, не обов'язково, достатньо встановлення факту переховування підозрюваного».

Отже, підсумовуючи викладене, для усунення прогалин у законодавстві пропонуємо в п. 2 ч. 1 ст. 280 КПК України слова «з метою ухилення від кримінальної відповідальності» виключити. Зазначений пункт викласти в такій редакції: «підозрюваний переховується від органів слідства та/або його місцезнаходження невідоме».

Для гармонізації п. 2 ч. 1 ст. 280 та ч. 1 ст. 281 КПК України пропонуємо ч. 1 ст. 281 КПК України викласти в такій редакції: «1. Якщо під час досудового розслідування буде встановлено, що підозрюваний переховується від органів слідства та/або його місцезнаходження невідоме, слідчий, прокурор оголошує його розшук».

ЛІТЕРАТУРА

1. Конституція України : Закон України 28 червня 1996 року // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. комент. / за заг. ред. В. Г. Гончаренка, В. Т. Нора, М. Є. Шумила. – К. : Юстініан, 2012. – 1328 с.
3. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо слідчих, що здійснюють досудове розслідування : законопроект від 14 березня 2014 року № 4444 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=50229.

4. Захарченко О. В. Діяльність слідчого щодо розшуку обвинуваченого : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 / Оксана Валентинівна Захарченко. – Х., 2012. – 203 с.
5. Дунаєва А. В. Діяльність слідчого щодо розшуку підозрюваного : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «кримінальний процес, криміналістика ; оперативно-розшукова діяльність»/ А. В. Дунаєва. – К. : Нац. акад. внутр. справ, 2013. – 20 с.
6. Шагинян А. С. Приостановление предварительного следствия : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук спец. 12.00.09 «уголовный процесс, криминалистика ; оперативно-розыскная деятельность»/ А. С. Шагинян. – Томск, 2001. – 24 с.
7. Закирова Э. Ф. Приостановление предварительного следствия в случае, когда подозреваемый или обвиняемый скрылся от следствия либо место его нахождения не установлено по иным причинам : дис. ... канд. юрид. наук спец. : 12.00.09 / Э. Ф. Закирова. – Ижевск, 2004. – 240 с.
8. Наливайко Є. О. Процесуальна діяльність слідчого по розшуку підозрюваного, місцезнаходження якого невідоме : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «кримінальний процес, криміналістика ; оперативно-розшукова діяльність» / Є. О. Наливайко. – К., 2014. – 20 с.
9. Кримінальний процес : підруч. / [за заг. ред. В. В. Коваленка, Л. Д. Удалової, Д. П. Письменного]. – К. : Центр учбової л-ри, 2013. – 55 с.
10. Юркова Г. В. Зупинення досудового слідства та розшуку обвинуваченого у разі, коли місце його перебування невідоме / Г. В. Юркова // Вісник прокуратури. – 2009. – № 6. – С. 86–90.
11. Марченко К. Г. О несовершенстве правового регулирования приостановления досудебного расследования / К. Г. Марченко // Перспективы розвитку діяльності органів досудового розслідування : процесуальний та організаційний аспекти : матеріали міжнар. наук.-практ. конф. (Луганськ, 29 квітня 2013 року). – Луганськ : РВВ ЛДУВС ім. Е. О. Дідоренка, 2013. – 592 с.

УДК 343.1

ПРОБЛЕМИ НЕЯВКИ ЗА ВИКЛИКОМ СЛІДЧОГО, ПРОКУРОРА, СУДУ ОСІБ З ЗАКОНОДАВЧОЮ НЕДОТОРКАННІСТЮ

Сіверський О.М.,
здобувач

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

В статті зроблено аналіз практичного застосування норм кримінального процесуального права, які регулюють явку учасників кримінального провадження за викликом слідчого, прокурора, суду, зокрема депутатів Верховної Ради України, суддів, розкриті проблеми неявки, шляхи їх подолання відповідними змінами до Конституції України та Кримінального процесуального кодексу України.

Ключові слова: «неявка свідка», «явка за викликом», «виклик до слідчого», «виклик до прокурора», «забезпечення явки».

Северский А.М. / ПРОБЛЕМЫ НЕЯВКИ НА ВЫЗОВ СЛЕДОВАТЕЛЯ, ПРОКУРОРА, СУДА, ЛИЦ С ЗАКОНОДАТЕЛЬНОЙ НЕПРИКОСНОВЕННОСТЬЮ / Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко, Украина

В статье сделан анализ практического применения норм уголовного процессуального права, которые регулируют явку участников уголовного производства по вызову следователя, прокурора, суда, в частности депутатов Верховной Рады Украины, судей, раскрыты проблемы неявки, пути их преодоления соответствующими внесениями изменений в Конституцию Украины и Уголовный процессуальный кодекс Украины.

Ключевые слова: «неявка свидетеля», «явка за вызовом», «вызов к следователю», «вызов к прокурору», «обеспечение явки».

Siverskiy O.M. / PROBLEMS WITH SOMEBODY WHICH HAVE LEGISLATIVE IMMUNITY, AND DOES'T COME TO INVESTIGATOR, ATTORNEY, COURT / Taras Shevchenko National University of Kyiv, Ukraine

The article provides an analysis of the practical application of the rules of criminal procedure law, which regulate the attendance of participants of criminal proceedings on call investigator, prosecutor, court, in particular members of the Verkhovna Rada of Ukraine, the judges revealed the problem of no-show, the way to overcome the relevant amendments to the Constitution of Ukraine and the Code of Criminal Procedure of Ukraine.

In this article, the author draws attention to the implications of reforming the Criminal – Procedural Code of Ukraine 1960 (hereinafter – CPC 1960) regulating appearance in participants of criminal proceedings the police and the court points out the problems that in this connection there, offers a way to solve it.

By studying the results of the criminal proceeding has concluded on the need for changes in the current legislation of Ukraine. Considers mentioned measures will improve the quality and timing of the investigation and consideration of criminal proceedings.

Attention is focused on the problem of calling and conducting proceedings of persons having legal immunity. It is proposed to address the issue of good turnout of participants in criminal proceedings to challenge the investigator, prosecutor or court for an explanation on the merits and enforcement proceedings to amend the existing legislation.

Key words: "Non-appearance of the witness," "the turnout for the call," "call to the investigator," "challenge to the prosecutor," to "ensure the attendance".

Актуальність теми дослідження зумовлена тим, що значною подією для нашої держави стало прийняття 13 квітня 2012 року нового Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) [1].

У даній статті автор звертає увагу на наслідки реформування норм Кримінально – процесуального кодексу України 1960 року (далі – КПК 1960 року) [2], що регулюють забезпечення явки учасників кримінального провадження в правоохоронні органи та суд, вказує на проблематику, яка у зв'язку з цим виникла, пропонує шлях її розв'язання.

Стан дослідження та публікації. Питанням явки сторін у правоохоронні органи були присвячені наукові роботи А. В. Бірюкова, О.Р. Михайленко, Н. В. Яджіна, В.К. Коломійця, Н. І. Биховця, М.Г. Флєсера, П.Є. Чупигіна, Є. К. Герасимової, А. Н. Федорової.

Питанням неявки учасників судового процесу до суду були присвячені публікації К. В. Волинця, С. О. Пріходіна, Н.М. Кіпніса.

Звертаючись до наукових робіт, в яких висвітлені деякі елементи, що стосуються явки сторін за викликом у